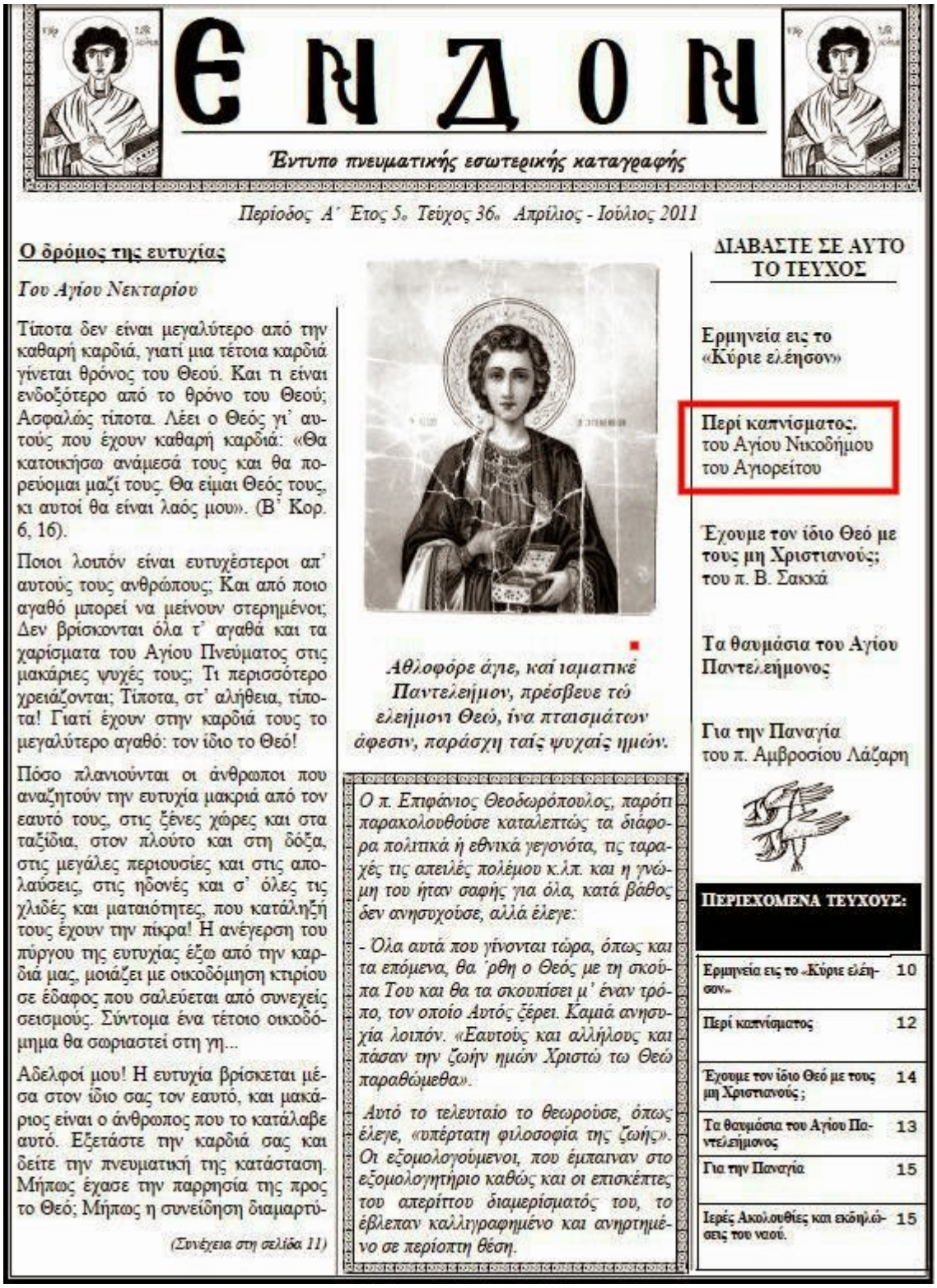
4 Ιουνίου 2014

Περί καπνίσματος, του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

ΕΝΔΟΝ

Έντυπο πνευματικής εσωτερικής καταγραφής

Περίοδος Α΄ Έτος 5ο Τεύχος 36ο Απρίλιος - Ιούλιος 2011

Ο δρόμος της ευτυχίας

Του Αγίου Νεκταρίου

Τίποτα δεν είναι μεγαλύτερο από την καθαρή καρδιά, γιατί μια τέτοια καρδιά γίνεται θρόνος του Θεού. Και τι είναι ενδοξότερο από το θρόνο του Θεού; Ασφαλώς τίποτα. Λέει ο Θεός γι' αυτούς που έχουν καθαρή καρδιά: «Θα κατοικήσω ανάμεσά τους και θα πορεύομαι μαζί τους. Θα είμαι Θεός τους, κι αυτοί θα είναι λαός μου». (Β' Κορ. 6, 16).

Ποιοι λοιπόν είναι ευτυχέστεροι απ' αυτούς τους ανθρώπους; Και από ποιο αγαθό μπορεί να μείνουν στερημένοι; Δεν βρίσκονται όλα τ' αγαθά και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος στις μακάριες ψυχές τους; Τι περισσότερο χρειάζονται; Τίποτα, στ' αλήθεια, τίποτα! Γιατί έχουν στην καρδιά τους το μεγαλύτερο αγαθό: τον ίδιο το Θεό!

Πόσο πλανιούνται οι άνθρωποι που αναζητούν την ευτυχία μακριά από τον εαυτό τους, στις ξένες χώρες και στα ταξίδια, στον πλούτο και στη δόξα, στις μεγάλες περιουσίες και στις απολαύσεις, στις ηδονές και σ' όλες τις χλιδές και ματαιότητες, που κατάληξή τους έχουν την πίκρα! Η ανέγερση του πύργου της ευτυχίας έξω από την καρδιά μας, μοιάζει με οικοδόμηση κτιρίου σε έδαφος που σαλεύεται από συνεχείς σεισμούς. Σύντομα ένα τέτοιο οικοδόμημα θα σωριαστεί στη γη...

Αδελφοί μου! Η ευτυχία βρίσκεται μέσα στον ίδιο σας τον εαυτό, και μακάριος είναι ο άνθρωπος που το κατάλαβε αυτό. Εξετάστε την καρδιά σας και δείτε την πνευματική της κατάσταση. Μήπως έχασε την παρρησία της προς το Θεό; Μήπως η συνείδηση διαμαρτύ-

(Συνέχεια στη σελίδα 11)

Αθλοφόρε άγιε, καί ιαματικέ Παντελεήμον, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ, ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχαίς ημών.

Ο π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος, παρότι παρακολουθούσε καταλεπτώς τα διάφορα πολιτικά ή εθνικά γεγονότα, τις ταραχές τις απειλές πολέμου κ.λπ. και η γνώμη του ήταν σαφής για όλα, κατά βάθος δεν ανησυχούσε, αλλά έλεγε:

- Όλα αυτά που γίνονται τώρα, όπως και τα επόμενα, θα 'ρθη ο Θεός με τη σκούπα Του και θα τα σκουπίσει μ' έναν τρόπο, τον οποίο Αυτός ξέρει. Καμιά ανησυχία λοιπόν. «Εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα».

Αυτό το τελευταίο το θεωρούσε, όπως έλεγε, «υπέρτατη φιλοσοφία της ζωής». Οι εξομολογούμενοι, που έμπαιναν στο εξομολογητήριο καθώς και οι επισκέπτες του απερίττου διαμερίσματός του, το έβλεπαν καλλιγραφημένο και ανηρτημένο σε περίοπτη θέση.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ερμηνεία εις το «Κύριε ελέησον»

Περί καπνίσματος, του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου

Έχουμε τον ίδιο Θεό με τους μη Χριστιανούς; του π. Β. Σακκά

Τα θαυμάσια του Αγίου Παντελεήμονος

Για την Παναγία του π. Αμβροσίου Λάζαρη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ερμηνεία εις το «Κύριε ελέησον»	10
Περί καπνίσματος	12
Έχουμε τον ίδιο Θεό με τους μη Χριστιανούς;	14
Τα θαυμάσια του Αγίου Παντελεήμονος	13
Για την Παναγία	15
Ιερές Ακολουθίες και εκδηλώσεις του ναού.	15

Ότι οι Αρχιερείς, και ιερωμένοι, και Κληρικοί, δεν πρέπει να βάλουν καπνόν εις την

μύτην, και εις το στόμα.

Του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη
από το βιβλίο «Εγχειρίδιο συμβουλευτικόν. Περί φυλακής των πέντε αισθήσεων»

Εδώ ενθυμήθηκα να την υπομνήσω, δια την κακήν μεταχείρισην, όπου κάμνουν την σήμερον, όχι μόνον λαϊκοί, αλλά και Ιερωμένοι και Αρχιερείς, εις το χόρτον το καλούμενον Νικοτιανήν, το οποίο ευρεθέν εις μίαν επαρχίαν της Βορείου Αμερικής, καλουμένην Ανθέαν, και προσφερθέν από τον πρέσβυν του Πορτογάλλου, ως ένα θαύμα του νέου Κόσμου, προς την Αικατερίνην Βασίλισσαν της Γαλλίας, ονομάσθη από αυτήν με τούτον τον υψηλόν τίτλον «Χόρτον Βασιλικόν». Έστι δε τούτο, ο κοινώς παρά πάντων λεγόμενος Καπνός. Παρακαλώ λοιπόν τον Πανιερώτατόν μου Δεσπότην, να μη μιμηθεί τους κακώς μεταχειριζομένους το χόρτον τούτο, και εις κάθε καιρόν, και εμπρός εις κάθε πρόσωπον, βάλλοντας τούτο εις το στόμα, και εις τους μυκτήρας, διατί

Α) αυτή η μεταχείρησις είναι ενάντια εις την χρηστοήθειαν, η οποία είναι μία εξαίρετος αρετή από τας ηθικάς.

Β) διατί αυτή είναι ανοίκειος εις τον υψηλόν χαρακτήρα της Ιερωσύνης, και Αρχιερωσύνης, και

Γ) διατί είναι ενάντια εις την υγείαν του σώματος.

Είναι ενάντια εις την χρηστοήθειαν, διατί αν ο όρος της χρηστοήθειας ο αληθινός είναι, κατά την διδασκαλίαν του Γαλατείου κάθε πράγμα όπου ημπορεί φυσικώς να βλάψει τας αισθήσεις, ή την φαντασίαν των ευγενών και να προξενήσει αηδίαν.

Ποιος δεν βλέπει, ότι η μεταχείρησις του καπνού, αναιρεί τούτον τον όρον της χρηστοηθείας, και αντεισάγει ήθη βάρβαρα, ήθη αγροίκα, και ήθη αηδή και εις τους βλέποντας και εις τους ακούοντας και εις τους φανταζομένους;

Η χρηστοήθεια διδάσκει τον άνθρωπον, όταν καθαρίζει τας ακαθαρσίας της ρινός του, να γυρίζει το πρόσωπον από το άλλο μέρος, ώστε όπου να μην βλέπει τινάς άλλος, ούτε αυτός ο ίδιος εκείνην την ακαθαρσίαν όπου εκβάλει εις το μανδηλιόν του. Ο δε καπνός αναρροφώμενος από τους ρυπαρούς μυκτήρας, κάμνει να σταλάζει από την ρίνα, η χυδαία λάσπη εκείνη και να δέχεται εις πλατέα και ρυπαρώτερα μανδήλια έμπροσθεν εις τα πρόσωπα των άλλων.

Η χρηστοήθεια διδάσκει, όταν έχει τινάς να πτερνισθή έμπροσθεν εις συντροφίαν άλλων, να πολεμή να εμποδίζει το πτέρνισμα, η να το καταθλίβη με το μανδήλιον, δια να μην ηχήση, ωσάν Σάλπιγξ κεράτινη η ρίνα του, και να προξενήση αηδίαν

και ταραχήν. Αλλα οι βάλλοντες και σπρώχνοντες με τα δάκτυλα εις την μύτην την σεσαθρωμένην κόνιν, και κνίζοντες το τετριχωμένον όργανον της οσφρησεώς των, προσκαλούσι, δια να ειπώ έτσι, μόνοι των, και κινούσι το πτέρνισμα, το οποίον είναι ένα σάλευμα του εγκεφάλου, τόσον βίαιον, και φοβερόν, ώστε οπού προσκαλεί την ουράνιον βοήθειαν και κάμνει τους ακροατάς να επιφωνούν τα λόγια ταύτα: υγιαίνοις! Σωθείης! Ο Θεός να σοι βοηθήση!

Το φρικωδέστερον όμως θέαμα είναι, το να βάλλη τινάς εις το στόμα του, το στόμα ενός τορνευμένου και βρωμερού κέρατος, ή καλαμίου, και ξύλου τρυπημένου, και από εκείνο το λαυρώδες και καπνισμένον ξύλον, να καταρροφά την ταρταρώδη αναθυμίασιν του καπνού, δια μέσου του λάρυγγος του, και εξατμίζοντας αυτήν, να εκβάλλη, ωσάν από αναμμένον καμίνι, καπνόν από το στόμα, και από τους μυκτήρας, καθώς και οι ίπποι του Διομήδους, και οι ταύροι του Ιάσωνος, εξερνούσαν από το στόμα, και την μύτην, καπνόν, και σπινθήρας. Και ημπορεί να ευρεθή κακαοθεστέρα, ή αηδηεστέρα, και βδελυρωτέρα πράξη από αυτήν;

Β) Η μεταχείρησις του καπνού είναι ανοίκειος εις τον υψηλόν χαρακτήρα των Αρχιερέων, και Ιερέων. Διατί ο Αρχιερεύς είναι τύπος Θεού, και Εικών του Ιησού Χριστού όθεν και όλα του τα ήθη πρέπει να είναι Χριστομίμητα, σεμνά και πρόξενα, όχι σκανδάλου, αλλά ωφελείας εις τον λαόν. Ποίαν δε σεμνότητα έχει η άσεμνος μεταχείρησις του βρωμερωτάτου χόρτου; Ή ποίαν ωφέλειαν, μάλλον δε ποίον σκάνδαλον δεν προξενεί εις τους Χριστιανούς, το να βλέπουν τον Αρχιερέα, και Ιερέα των, να βαστάζη με τους οδόντας του μίαν μακριάν Βέργαν τρυπημένην; Να ανάπτη ένα χοάνηρα εις την άκραν; Να ευγάνη από την μύτην και από το στόμα καπνόν δυσωδέστατον; Και να είναι γεμάτος ο οίκος του, από ένα παχύ και μαύρον σύννεφον μιάς συγχαμεράς αναθυμιάσεως; Οι Αρχιερείς, και οι Ιερείς, έχουν χρέος να πνέουν ευωδίαν Πνευματικήν από όλας τας αισθήσεις, εις τρόπον όπου να ευωδιάζουν όλους τους πλησιάζοντας εις αυτούς. Τόσον τους Χριστιανούς, όσον και τους εθνικούς, καθώς λέγει ο Παύλος: «ότι Χριστού ευωδία εσμrν τω Θεώ εν τοις σωζομένοις καν εν τοις απολλυμένοις» (Β’ Κορινθ. 2:15).

Όταν δε αυτό και διά της ρινός, και διά του στόματος ροφώσι, και πίνωσι την δυσωδεστάτην αποφορά του καπνού, την οποία πολλοί μη υποφέροντες, λειποθυμούσι,, πώς έπειτα έχουν να είναι, κατά το επαγγελμάτων, ευωδία, και οσμή ζωής εις τους πλησιάζοντας; Διά τούτον και εις όλον το ευσεβέστατον Βασίλειον της Ρωσσίας, είναι νόμος απαράβατος, το να μη μεταχειρίζονται όλως έμπροσθεν των ανθρώπων καπνόν, όλα τα τάγματα των Ιερωμένων, και Κληρικών, ούτε διά της ρινός, ούτε διά του στόματος, και όποιος τούτο ποιήση, νομίζεται από τους πολλούς, τόσον παράνομος, ωσάν σχεδόν να επόρνευσε.

Γ) δε και τελευταίον η κακή και υπερβολική μεταχείρησις του καπνού, είναι και εναντία και εις αυτήν ακόμη την υγείαν του σώματος. Διατί πολλοί τους τούτον συνεχώς μεταχειριζομένους, ευρέθησαν μετά θάνατον, έχοντες τα σπλάχνα κεκαυμένα, και τον εγκέφαλον εξηραμένον, και καπνισμένον. Διατί ο εγκέφαλος, συνεχώς αναρροφώντας τον καπνόν, όχι μόνον καταδαπανά τον περιττόν χυμόν, αλλά και τον φυσικόν ακόμη και συστατικόν του. Όθεν δεν είναι τινάς σχεδόν από εκείνους τους ιδίους όπου μεταχειρίζονται συνεχώς το χόρτον τούτο, όπου να μην ομολογή, ότι η χρήσις αυτού είναι περισσότερον μία κακία, παρά χρεία, και να μην καταδικάζει διά τούτο τον εαυτόν του.

Αλλά και οι Ηθικοί Φιλόσοφοι όλοι κοινώς κατηγορούσι την συνεχή, και έμπροσθεν εις τους άλλους μεταχείρισιν του καπνού, ως χυδαίαν και αγροίκον.

Πλήν εάν τινάς, Αρχιερεύς, ή Ιερεύς, θέλει να μεταχειρισθή το χόρτον του καπνού, μόνον και μόνον διά υγείαν του σώματος, (Ιατρικόν γαρ τούτο γίνεται, κατά τους Ιατρούς, εις τους δακρύοντας οφθαλμούς, και εις τας πονεμένας πληγάς, και εις τους πυρετούς) ας το μεταχειρίζεται, είτε διά της ρινός, είτε διά του στόματος. Ουχί όμως έμπροσθεν άλλων, αλλά κατ’ ιδίαν και προς ιατρείαν μόνην, ουχί δε προς ηδονήν και ευχαριστίαν2.

Πηγή: περιοδικό ΕΝΔΟΝ (τεύχος 36)

εκδ. Ι.Ν. Αγίου Παντελεήμονος Δραπετσώνας

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr